

לבני הנוער, בני הישיבות ובנות האולפנות נאמני ארץ ישראל.

אשריכם ואשרי חלקכם שאש אהבת ארץ ישראל יוקדת בלבכם. אתם מוכנים להקריב, להתמסר ולהסתכן כדי לשמור על כל שעל בארץ ישראל שיישאר בידינו ולא ייפול בידי זרים.

ראינו בשכונת האולפנה ובמקומות אחרים את מסירותכם ואת דבקותכם במצוות ישוב הארץ תוך נכונות לשלם מחיר גדול על מעשיכם. על כל אלו אני מברך אתכם - זכיתם להיות גיבורים ואמיצים למענה של ארץ ישראל.

ואולם אתם בוודאי מתפלאים על ההחלטה שלנו להימנע מעימות חריף ולבקש מתושבי האולפנה לעזוב את בתיהם ללא עימות פיזי עם המשטרה והצבא. יש מכם שחושבים שההחלטה הזו היא שגויה, אולי נראה לכם שהיא משדרת חולשה, וביותר אתם תמהים, כי תמיד מבית המדרש של בית אל שידרו רוח של גבורה ונחישות ללא מורא.

ובזה אני בא לענות על תמיהותיכם. דעו לכם שאין לדמות מצב אחד למצב אחר. בכל פעם צריך לבחון את הדברים לגופם. דעתנו לא השתנתה, אנו מתנגדים בכל מהותנו להריסת הבתים, אנו רואים בזה חטא ופשע, זה מנוגד לתורה וזה מנוגד למוסר האנושי. לא הסכמנו ולא נסכים להריסת הבתים. מה שהסכמנו הוא להימנע מהתנגדות פיזית. נמשיך למחות אך לא נעשה מעשים בפועל על מנת לעכב.

ומדוע הסכמנו להימנע מהתנגדות פיזית - כי הגענו למסקנה שבדרך הזו נגיע להישגים יותר טובים, עבורנו ועבור גבעת אסף, עמונה וכל הישובים ביהודה והשומרון. הישגים טובים יותר מאשר אם היינו מוחים בצורה תקיפה וחריפה. אין אנו נרתעים מעימות חריף אם יש בו תועלת ומסר לבנין הארץ. אך הפעם במצב שבו אנו נמצאים נוכחנו שעדיף ללכת בדרך ההסכמה.

בניגוד גמור למה שקרה בעקירת גוש קטיף - שם המדינה ויתרה על חבל ארץ שלם ומסרה אותו למחבלים וצמצמה בזה את גבולות ארץ ישראל, הרי כאן במקרה שלנו המקום לא יימסר לנכרים ואדרבא יבנו בבית אל שכונות חדשות.

לכל אלו שבאו ורצו לבוא לסייע במחאה יש זכות גדולה, הממשלה נוכחה בעוצמה הרוחנית והמעשית שיש לנוער ולציבור, הממשלה נוכחה שרבות רבבות שותפים להתנגדות להרס ומוכנים להיאבק על כך.

והיא משנה כיוון בעזרת ד'. המאבק היה אמיתי ולשמה ולכן השיג הישגים גדולים למען פיתוחה וחזוקה של יו"ש, ובלי ההישגים הללו היינו ממשיכים במאבק.

קשה לצעירים להכיל דעות אחרות, וקשה לנוער לקבל שבאותו מחנה יש בעלי דעות אחרות, ושלכולם אותה מטרה אך חושבים להגיע אליה בדרך אחרת. אך דעו כי גם החולקים עלינו, אלו שנקראים מתונים, הינם מתכוונים לטובה, ועלינו להכיר בכך ולא לקרוע את המחנה. מותר להתווכח, מותר לעמוד על דעתנו, אך עדיין להחזיק אחד בידו של השני תוך ויכוח חריף ככל שיהיה. לא נעזוב את אחיזת הידיים ונלך ביחד ורק בדרך זו נצליח בע"ה.

יש לציין לטובה, שבני הישיבה שליבם סוער בקרבם הם בני תורה אמיתיים, וכאשר נתקבלה ההחלטה הם מבטלים את דעתם, ומקשיבים לרבותיהם. וכמה שהדבר יותר קשה להם זה מראה את גודל רוחם.

אשרינו שזכינו לראות נוער כזה. עלו והצליחו.

זלמן ברוך מלמד

